

Arrest

nr. 264 363 van 25 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de wettelijk samenwonende partner van haar moeder, dhr. S.J.F.H. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 3 juni 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.12.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van dhr. S.J.F.H. (...) (RR: (...)), de Belgische wettelijk samenwonende partner van zijn moeder, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene kwam reeds op erg jonge leeftijd tot op heden verscheidene malen in aanraking met de politiediensten en justitie. Hij liep een heel arsenaal aan pv's op over een periode van 2014 tot 2021, maakte het voorwerp uit van maatregelen opgelegd door de Jeugdrechtbank, en werd inmiddels ook reeds correctioneel veroordeeld.

Betrokkene werd op 09.02.2021 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, met voorbedachtheid en voor verboden wapen(s). Uit het vonnis dd. 09.02.2021 blijkt dat hij zijn slachtoffer heeft afgeranseld, hem een mes op de keel heeft gezet en hem heeft bedreigd, en dit klaarblijkelijk omwille van een ruzie, al dan niet om een meisje. Bovendien lijken de feiten geminimaliseerd te worden door betrokkene (en/of zijn raadsman) door te trachten ze onder de noemer "stoerdoenerij" te klasseren. Voordien maakte betrokkene ook geruime tijd het voorwerp uit van maatregelen opgelegd door de Jeugdrechtbank te Antwerpen (onder dossiernummer 38523/4 van 17.06.2016 tot 15.02.2018).

Uit de beschikking van de Jeugdrechtbank Antwerpen dd. 14.07.2016 blijkt dat betrokkene verdacht werd van een inbraak in een broodjeszaak, waarbij hij tegen de politie en de jeugdrechter staalhard bleef liegen, hetgeen bezwaarlijk van enige inkeer kan getuigen. Uit diezelfde beschikking blijkt ook dat er hem als misdrijf omschreven feiten werden ten laste gelegd, dewelke plaats vonden op 17.06.2016. Het gaat daarbij om mededaderschap bij slagen of verwondingen met voorbedachtheid aan een minderjarige. Verder bleek betrokkene reeds maanden geen school meer te lopen, luisterde hij niet naar zijn moeder, liep hij 's nachts rond op straat, en was hij betrokken bij ernstige feiten. Ook betrokkenes houding bleek zorgwekkend: Hij spreekt over een verchtpartij alsof dit niets is, en het vermoeden werd geuit dat hij zou deel uitmaken van een jongerenbende. De Jeugdrechtbank oordeelde hoe dan ook dat betrokkene stevig ontspoord was, en zijn moeder er niet in slaagde hem te begrenzen. Er was sprake van een groot gevaar voor recidive waardoor werd besloten tot een plaatsing in gesloten afdeling te GBJ De Kempen - De Hutten voor twee maanden.

Bij beschikking van de Jeugdrechtbank Antwerpen dd. 13.09.2016 werd betrokkene, onder meer door de grote betrokkenheid van zijn moeder, en op voorwaarde dat hij de ondersteunende voorwaarden naleefde, toegestaan terug te starten op school en terug te verblijven in het milieu van zijn moeder. Dit alles onder toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening Antwerpen.

Verder zit ook een vonnis van de Jeugdrechtbank Antwerpen dd. 07.12.2017 die handelde over 3 feiten: vooreerst over de reeds aangehaalde inbraak in een broodjeszaak op 14.07.2016. Betrokkene heeft duidelijk "geen respect voor andermans eigendom" (cfr. p. 5). Verder gaat het ook over opzettelijk verwondingen of slagen die betrokkene heeft toegebracht aan twee in het vonnis vernoemde minderjarigen, met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg op 21.01.2016. Betrokkene is namelijk op

de speelplaats op een medeleerling beginnen slaan omdat deze vijandig naar hem zou hebben gekeken. Betrokkene was zeer moeizaam tot bedaren te brengen, hetgeen zeer ernstig is, stipt de rechtbank aan. Tot slot werd ook geoordeeld over feiten die op 27.06.2015 plaatsvonden. Enkele bladzijden van het vonnis blijken te ontbreken. Evenwel kan verder in het vonnis blijken dat het opnieuw ging om opzettelijke slagen toegebracht aan een minderjarige. Meer bepaald ging het om een dadergroepje waar betrokkene deel van uitmaakte, dat onderling vooraf afspraken maakte over hoe zij hun slachtoffer in elkaar zouden slaan met behulp van basebalknuppel en boksbeugel. Er bestond een taakverdeling. De getuigen werden verhinderd om ter hulp te schieten. De aangebrachte letsels zijn zeer ernstig. Dit betreft wederom een feit waaruit blijkt dat de eerste gedaagde geen respect heeft voor het fysieke en psychische welzijn van andere personen, (cfr. p. 6). Elke deelnemer treft een grote schuld, ongeacht wie het wapen droeg of klappen uitdeelde, zo staat er nog. Dat is immers niet het enige dat telt, voor zover betrokkene daadwerkelijk geen klappen zou hebben uitgedeeld. Het numerieke aantal waarin de dadergroep zich begeeft, om een slachtoffer te gaan isoleren en afranselen is voldoende om mededader te zijn. Daar gaat immers zo'n intentionele schadeberokkening aan anderen van uit, dat DVZ daar heden niet omheen kan. In het vonnis wordt tot slot andermaal aangestipt dat de bovenvermelde feiten ernstig en laakbaar zijn. Betrokkene bracht de gezondheid (fysiek en psychisch) van anderen in gevaar en beschadigde zaken die niet van hem zijn.

Het resultaat na consultatie van het ANG is bijna hallucinant te noemen: dat iemand van zo'n jonge leeftijd er reeds in geslaagd is al zo vaak met politiediensten in aanraking te komen, voor feiten die ook ernstiger lijken te worden (cfr. bezit wapenbezit in 2020). Niet elk vermelding in het ANG lijkt weliswaar een staartje gekregen te hebben, toch is de resem van feiten wel een indicatie dat betrokkene reeds geruime tijd zich in verkeerde vriendengroepen ophoudt, en geeft hij er geen blijk van dat hij dat heden, ondanks de nodige omkadering van jeugdhulpverlening en zijn familie heeft weten en/of willen ombuigen. Betrokkene werd van 2016 tot 2018 - zijn meerderjarigheid, opgevolgd door jeugdhulpverlening. Sinds zijn meerderjarigheid kwam hij opnieuw in aanraking met politiediensten, onder meer voor wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - dracht/vervoer, bedreiging zonder bevel of voorwaarde en opzettelijke slagen en/of verwondingen. Betrokkene stond onder bevel tot aanhouding sinds 23.09.2020, en dit onder de modaliteit van elektronisch toezicht. Hij werd voor voormelde feiten veroordeeld op 09.02.2021 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een een werkstraf van 200 uur, een gunst die werd toegekend gelet op betrokkenes blanco strafregister. Betrokkene werd op 10.02.2021 vrijgesteld. Toch slaagde betrokkene er ook in 2021 (TU.62.L3/00127421: Bijz. wet: volksgezondheid) alweer in om reeds opnieuw in het ANG voor te komen, hetgeen toch wel frappant is. Uit niets in het dossier blijkt dat betrokkene een andere weg zou zijn ingeslaan.

De feiten waar betrokkene voor veroordeeld werd in februari 2021 speelden zich af in de periode van 8 augustus 2020 tot 23 september 2020. De feiten zijn ernstig en getuigen van gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer en een gebrekkig normbesef. Betrokkene wordt reeds over een ruime periode gewezen op de ernst van de feiten waar hij zich telkenmale mee inlaat, werd lange tijd begeleid en kreeg tools aangereikt om iets aan zijn gedrag te veranderen. Desondanks lijkt betrokkene tot op heden geen haar veranderd te zijn.

Het vonnis dd. 09.02.2021 beschrijft haarfijn wat zich heeft afgespeeld op 08.08.2020, de dag waarop betrokkene een andere jongeman, dewelke zelf een passieve houding aannam, met voorbedachten rade opzettelijke slagen toebracht. Het hele gebeuren werd gefilmd. Zo is er te zien dat betrokkene het slachtoffer aanvalt en hem meerdere vuistslagen in het gezicht geeft. Als zijn slachtoffer de benen wil nemen, doet hij hem vallen en springt hij met beide voeten op de nek en het hoofd van het slachtoffer. Het slachtoffer probeert zijn hoofd te beschermen met zijn armen, maar betrokkene geeft hem nog enkele trappen op het hoofd. Wanneer het slachtoffer tracht weg te lopen, houdt betrokkene hem tegen. Vervolgens zit het slachtoffer, met een zichtbare hoofdwonde, op zijn knieën en wordt hem gevraagd in de camera te kijken. Betrokkene zet vervolgens een mes tegen zijn keel, uit een bedreiging en geeft het slachtoffer een kniestoot in het gezicht. Betrokkene herhaalt zijn bedreiging en geeft nog een trap en een vuistslag op het hoofd van het slachtoffer. Het hele gebeuren wordt afgesloten met een laatste dreigement van betrokkene aan het adres van het slachtoffer, meer bepaald dat hij hem zou neersteken als hij 'dat' nog één keer doet en houdt daarbij zijn vinger tegen de borst van het slachtoffer en trekt aan diens t-shirt. Waar het allemaal om gaat is niet geheel duidelijk. Uit verklaring van de kompaan van betrokkene zou het om een ruzie gaan om een meisje.

Uit het vonnis blijkt verder dat betrokkenen hadden afgesproken met het oog op het plegen van de feiten, waarbij betrokkene zich had bewapend met een springmes. De aard en kracht van de toegebrachte slagen en de letsels zichtbaar op de video-opnames maken duidelijk dat deze een

ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaken (cfr. p. 5). De feiten zijn ernstig en getuigen van gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer en een gebrekkig normbesef. De feiten worden door de verdediging gekaderd als 'stoer doen' in de aanwezigheid van anderen (cfr. p. 6).

Betrokkene is inmiddels meerderjarig, maar blijft zich schuldig maken aan zwaarwichtige, schokkende feiten van veelal willekeurig geweld, die zich bovendien ook telkens in dezelfde sfeer bevinden. Betrokkene heeft zijn strafrechtelijk verleden duidelijk nog steeds niet de rug toegekeerd. Hij blijkt geen lering te trekken uit de maatregelen die hem in het verleden reeds zijn opgelegd en de vele kansen die hem werden geboden. Wegens het voortdurend karakter van betrokkenes gedrag, de aard van de feiten, de herhalingen over verscheidene jaren, het ontbreken van een daadwerkelijke wil zich te beteren tijdens zijn hele verblijf in België, is het redelijk te oordelen dat de bedreiging voor de openbare orde op heden zeer actueel is. Betrokkene blijkt zich hardleers op te stellen en blijft zijn gewelddadig gedrag verderzetten, hetwelke werkelijk schokkend is. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dan ook dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene wordt geweigerd. Betrokkene had, in zijn toestand van precair verblijf, rekening moeten houden met de mogelijke consequenties van zijn daden op het verkrijgen van een regulier verblijfsrecht, en met de gevolgen die deze daden zouden kunnen hebben op zijn gezinsleven. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Ook kan een duidelijk gebrek aan schuldinzicht blijken. Zo blijkt uit het vonnis dd. 09.02.2021 de verdediging van betrokkene dergelijke afranseling als "stoerdoenerij" af te doen. Zoals reeds gesteld spreekt betrokkenes verleden, ondanks zijn jonge leeftijd, geenszins in zijn voordeel. Reeds als minderjarige maakte betrokkene zich meermaals plichtig aan als misdrijf omschreven feiten. Hij kwam dan ook reeds op jonge leeftijd onder toezicht van de jeugdrechter en er werd een plaatsing in een gesloten instelling gerealiseerd. Er werden meerdere jeugdbeschermingsmaatregelen genomen teneinde betrokkene normbesef bij te brengen en zijn gedrag te verbeteren. Betrokkene kreeg tal van kansen om zich te herpakken, omringd door zijn moeder, broers en zussen, maar de opgelegde maatregelen van jeugdbescherming hebben niet het beoogde effect verwezenlijkt. Waar bepaalde zaken toenertijd misschien nog als een grote jeugdzonde zouden geklasseerd kunnen worden, dient heden opgemerkt te worden dat betrokkene inmiddels enkele jaren meerderjarig is, maar geen haar veranderd lijkt te zijn en ook weinig moeite daartoe lijkt te doen. Hij lijkt zijn gedrag nooit gestaakt te hebben. Betrokkene heeft geen respect voor gezag en de geldende rechtsregels noch voor zijn medemens, dit blijkt duidelijk uit het geheel van zijn dossier.

Voor wat betrokkenes gezinssituatie betreft, dient andermaal opgemerkt te worden dat betrokkene inwoont bij zijn stiefvader, zijn moeder en zijn jongere broers en zussen. De gezinssamenstelling zoals ze er heden uitziet, bestond reeds van voor de feiten van augustus 2020. Uit niets blijkt dat huidige gezinssituatie voor enige kentering in betrokkenes gedrag zou kunnen zorgen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene zich reeds in het verleden niet liet begrenzen door zijn moeder. Ook heden kan niet blijken dat betrokkene enige positieve invloed van zijn familie lijkt te aanvaarden. Zijn gezinssituatie kan het nemen van huidige beslissing dan ook niet verhinderen.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Het mag duidelijk blijken uit het dossier dat betrokkene zelf zijn familiaal leven op geen enkele wijze vooropstelt. Indien betrokkene zijn gezinsleven en de integriteit van zijn medemens niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Wat de duur van het verblijf van betrokkene in België

betreft: betrokkene verblijft reeds lange tijd - niet verblijfsgerechtigd weliswaar - in het land. De verblijfsduur is uiteraard enkel relevant voor zover er enige integratie uit afgeleid kan worden. Dit is in casu geenszins het geval. Gelet op betrokkene's parcours is het redelijk te stellen dat betrokkene niet de kansen gegrepen heeft die hem door de Belgische staat werden geboden toenertijd (begeleiding, jeugdmaatregelen, degelijk onderwijs,...). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit zijn ganse periode van illegaal verblijf dat doorspekt is met criminele feiten. Er kan niet blijken dat betrokkene ook maar iets ondernomen heeft voor wat zijn sociale of culturele integratie in het Rijk betreft. Voor wat zijn economische integratie betreft blijkt uit het vonnis dd. 09.02.2021 het volgende dat betrokkene voor zijn aanhouding aan het werk was met dagcontracten en hij dit tijdelijk onderbroken had voor een rijopleiding. Ten tijde van het vonnis zat betrokkene reeds meer dan vier maanden in voorhechtenis, waarvan drie maanden onder de modaliteit van het elektronisch toezicht (VH-ET), werken in die periode was is alvast onmogelijk. Het is niet duidelijk of betrokkene heden reeds opnieuw zou werken dan wel zijn rijopleiding opnieuw zou hebben aangevat. In elk geval kan van een tewerkstelling in het verleden of een rijopleiding geen integratie uitgaan in die mate dat het een beletsel zou kunnen vormen voor huidige beslissing. Betrokkene legt althans niets voor waar het tegendeel uit zou kunnen blijken. Werkervaring en een rijbewijs kunnen bovendien niet in België alleen tot integratie leiden. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd, en gelet op zijn leeftijd en gezondheidssituatie is het redelijk te stellen dat hij zijn werkervaringen aan kan wenden in het land van herkomst of elders, waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven. Uit niets kan blijken dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en één van zijn gezinsleden. Het staat betrokkene en familieleden vrij periodieke bezoeken in te plannen. Zijn in België verblijvende gezinsleden kunnen immers België vrijelijk in- en uitreizen. Tussentijds kunnen contacten onderhouden worden met moderne communicatiemiddelen.

Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene met zijn gezin in 2005 terugkeerde naar het land van herkomst en pas terug naar België kwam op 30.09.2010. (cfr. beslissing 9bis dd. 16.10.2013) Uit het schrijven van de moeder in het kader van de regularisatieaanvraag blijkt dat enkel haar jongste kind enkel het Nederlands machtig was, betrokkene sprak dus toenertijd de taal van land van herkomst. Verder is er heden geen enkel spoor meer van betrokkene's vader in België. Niets sluit uit dat betrokkene op heden enerzijds contacten onderhoudt met zijn vader, net zoals zijn vader destijds contacten onderhield met zijn kinderen (cfr. beslissing CGVS dd. 18.07.2012) en betrokkene anderzijds ook in contact is blijven staan met de in het land van herkomst verblijvende familieleden, waardoor hij ook op heden nog steeds de taal machtig is of het redelijk te stellen is dat hij nog notie heeft. Uit het asielrelaas van 2010 blijkt bovendien dat betrokkene ook nog familie wonen heeft in het land van herkomst, met name de grootouders langs moederszijde, ooms, ... op een schoonbroer na verbleef op dat moment nog iedereen van de familie in het land van herkomst. Behoudens bewijs van het tegendeel is het redelijk te stellen dat dit heden nog steeds het geval is. Niets sluit uit dat betrokkene zich bij zijn vader kan gaan voegen in het land van herkomst of elders en hij aldaar kan terugvallen op zijn vaders sociaal netwerk. Hoe dan ook, een nieuwe start kan voor betrokkene misschien net een opportuniteit betekenen.

Gelet op de desintegratie in België is het in elk geval redelijk te stellen dat hij nog voldoende - of op zijn minst evenveel - verbondenheid voelt met het land waar hij nog steeds de nationaliteit van draagt en familiebanden heeft.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene. Het AI dient ingetrokken te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. *Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM19 februari 1998, nr. 26102/95, Dal ia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

In dit geval de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2. *Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.*

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wei omwille van volgende reden:

Er wordt in de beslissing enkel rekening gehouden met de openbare orde en niet met het recht op privéleven van verzoeker.

Verzoeker heeft een blanco strafregister zoals blijkt uit de stukkenbundel. Toch meent verweerster dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en haalt zij allerlei feiten aan dewelke verzoeker zou gepleegd hebben.

Toch beschikt verzoeker nog steeds over een blanco strafregister.

Verweerster is wei erg kort door de bocht gegaan met de stelling dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en dit zonder rekening te houden met de verscheidene factoren die spelen in verzoeker zijn leven.

Verzoeker heeft een zeer traumatische jeugd gekend, mede omwille van de vechtscheiding tussen zijn moeder en biologische vader, de situatie van het verlaten van zijn land van oorsprong, de onzekerheid in België, enz.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. *Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).*

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. *Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweester, ten onrechte geen rekening houdt met de gezinssituatie van verzoeker.*

Indien verweester op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om stukken ter staving van zijn situatie bij te brengen dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om verzoeker zijn verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren.

Ook is het absurd te stellen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Hij heeft zelfs nog een blanco strafregister!

3. *Verweester heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen zoals reeds onder punt B werd uiteengezet.*

D. De motiveringsplicht

1. *Verder moet de gemachtigde zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).*
2. *De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.*

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. *Verzoeker is van oordeel dat verweester haai' materiële motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze :*

Nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn duurzame gezinsleven, de vorderingen die hij gemaakt heeft in België, het feit dat hij geen enkele band heeft met zijn land van oorsprong enz.

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. *Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.*

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. *Verweester heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering van de beslissing tot weigering van verblijf vein meer dan drie maanden."*

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is voorts niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en/of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. De verzoekende partij is immers nooit toegelaten tot een verblijf in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

2.4. Betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging

in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Het mag duidelijk blijken uit het dossier dat betrokkene zelf zijn familiaal leven op geen enkele wijze vooropstelt. Indien betrokkene zijn gezinsleven en de integriteit van zijn medemens niet belangrijk genoeg acht, kan bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht worden dat mijnheer zijn gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan zijn inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat van hem uitgaat. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft: betrokkene verblijft reeds lange tijd - niet verblijfsgerechtigd weliswaar - in het land. De verblijfsduur is uiteraard enkel relevant voor zover er enige integratie uit afgeleid kan worden. Dit is in casu geenszins het geval. Gelet op betrokkenes parcours is het redelijk te stellen dat betrokkene niet de kansen gegrepen heeft die hem door de Belgische staat werden geboden toenertijd (begeleiding, jeugdmaatregelen, degelijk onderwijs,...). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit zijn ganse periode van illegaal verblijf dat doorspekt is met criminele feiten. Er kan niet blijken dat betrokkene ook maar iets ondernomen heeft voor wat zijn sociale of culturele integratie in het Rijk betreft. Voor wat zijn economische integratie betreft blijkt uit het vonnis dd. 09.02.2021 het volgende dat betrokkene voor zijn aanhouding aan het werk was met dagcontracten en hij dit tijdelijk onderbroken had voor een rijopleiding. Ten tijde van het vonnis zat betrokkene reeds meer dan vier maanden in voorhechtenis, waarvan drie maanden onder de modaliteit van het elektronisch toezicht (VH-ET), werken in die periode was is alvast onmogelijk. Het is niet duidelijk of betrokkene heden reeds opnieuw zou werken dan wel zijn rijopleiding opnieuw zou hebben aangevat. In elk geval kan van een tewerkstelling in het verleden of een rijopleiding geen integratie uitgaan in die mate dat het een beletsel zou kunnen vormen voor huidige beslissing. Betrokkene legt althans niets voor waar het tegendeel uit zou kunnen blijken. Werkervaring en een rijbewijs kunnen bovendien niet in België alleen tot integratie leiden. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd, en gelet op zijn leeftijd en gezondheidssituatie is het redelijk te stellen dat hij zijn werkervaringen aan kan wenden in het land van herkomst of elders, waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven. Uit niets kan blijken dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en één van zijn gezinsleden. Het staat betrokkene en familieleden vrij periodieke bezoeken in te plannen. Zijn in België verblijvende gezinsleden kunnen immers België vrijelijk in- en uitreizen. Tussentijds kunnen contacten onderhouden worden met moderne communicatiemiddelen.

Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene met zijn gezin in 2005 terugkeerde naar het land van herkomst en pas terug naar België kwam op 30.09.2010. (cfr. beslissing 9bis dd. 16.10.2013) Uit het schrijven van de moeder in het kader van de regularisatieaanvraag blijkt dat enkel haar jongste kind enkel het Nederlands machtig was, betrokkene sprak dus toenertijd de taal van land van herkomst. Verder is er heden geen enkel spoor meer van betrokkenes vader in België. Niets sluit uit dat betrokkene op heden enerzijds contacten onderhoudt met zijn vader, net zoals zijn vader destijds contacten onderhield met zijn kinderen (cfr. beslissing CGVS dd. 18.07.2012) en betrokkene anderzijds ook in contact is blijven staan met de in het land van herkomst verblijvende familieleden, waardoor hij ook op heden nog steeds de taal machtig is of het redelijk te stellen is dat hij nog notie heeft. Uit het asielrelaas van 2010 blijkt bovendien dat betrokkene ook nog familie wonen heeft in het land van herkomst, met name de grootouders langs moederszijde, ooms, ... op een schoonbroer na verbleef op dat moment nog iedereen van de familie in het land van herkomst. Behoudens bewijs van het tegendeel is het redelijk te stellen dat dit heden nog steeds het geval is. Niets sluit uit dat betrokkene zich bij zijn vader kan gaan voegen in het land van herkomst of elders en hij aldaar kan terugvallen op zijn vaders sociaal netwerk. Hoe dan ook, een nieuwe start kan voor betrokkene misschien net een opportuniteit betekenen.

Gelet op de desintegratie in België is het in elk geval redelijk te stellen dat hij nog voldoende - of op zijn minst evenveel - verbondenheid voelt met het land waar hij nog steeds de nationaliteit van draagt en familiebanden heeft."

2.5. Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging doch heeft geoordeeld dat het persoonlijke en familiale belang van de verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, gelet op de in de bestreden beslissing voorgaande overwegingen.

2.6. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geenszins een afdoende afweging heeft doorgevoerd tussen de bescherming van de openbare orde en de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving enerzijds en haar recht op een privé- en familieleven anderzijds en dat er sprake is van een onevenwicht omwille van de redenen die hierna besproken worden.

2.7. De verzoekende partij betoogt in dit kader vooreerst dat enkel rekening werd gehouden met de openbare orde en niet met haar privéleven. Gelet op de hierboven voormelde motieven kan de verzoekende partij niet gevolgd worden. Immers wordt betreffende het privéleven gesteld dat er sprake is van een verblijf van lange duur, doch dat dit enerzijds een niet verblijfsgerechtigd verblijf betreft en anderzijds ook enkel relevant is voor zover er enige integratie kan uit afgeleid worden, wat *in casu* niet het geval is, dat het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij niet de kansen gegrepen heeft die haar door de Belgische staat werden aangeboden, zoals begeleiding, jeugdmaatregelen, degelijk onderwijs, dat dan ook bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij rechten zou kunnen putten uit haar ganse periode van illegaal verblijf dat doorspekt is met criminele feiten, dat er niet kan blijken dat zij ook maar iets heeft ondernomen voor wat haar sociale of culturele integratie in het Rijk betreft, dat de verzoekende partij voor haar aanhouding aan het werk was en zij dit tijdelijk onderbroken had voor een rijopleiding, dat zij ten tijde van het vonnis van 9 februari 2021 reeds vier maanden in voorhechtenis zat, waarvan drie maanden onder VH-ET, dat werken in die periode onmogelijk was, dat het niet duidelijk is of de verzoekende partij reeds opnieuw zou werken of de rijopleiding hervat heeft, dat in elk geval van een tewerkstelling in het verleden of een rijopleiding geen integratie uitgaan in die mate dat het een beletsel is voor de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij niets voorlegt waaruit het tegendeel zou kunnen blijken, dat werkervaring en een rijbewijs bovendien niet in België alleen tot integratie kunnen leiden, dat zij op economische actieve leeftijd is en gelet op haar leeftijd en gezondheidssituatie het redelijk is te stellen dat zij haar werkervaringen kan aanwenden in het herkomstland of elders. Eveneens wordt er nog op gewezen dat *“(h)et niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven.”* Tot slot wordt nog geoordeeld dat *“(g)elet op de desintegratie in België (...) het in elk geval redelijk (is) te stellen dat hij nog voldoende - of op zijn minst evenveel - verbondenheid voelt met het land waar hij nog steeds de nationaliteit van draagt en familiebanden heeft.”*

Ook waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar gezinssituatie, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit voormelde motieven dat omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij in België wordt geoordeeld dat de verzoekende partij inwoont bij haar stiefvader, haar moeder en haar jongere broers en zussen, dat deze gezinssamenstelling reeds bestond voor de feiten van augustus 2020, dat uit niets blijkt dat de huidige gezinssituatie voor enige kentering in het gedrag van de verzoekende partij zou kunnen zorgen, dat uit het dossier blijkt dat zij zich reeds in het verleden niet liet begrenzen door haar moeder, dat ook heden niet kan blijken dat de verzoekende partij enige positieve invloed van haar familie lijkt te aanvaarden, dat haar gezinssituatie het nemen van de bestreden beslissing dan ook niet kan verhinderen, dat de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij inhoudt gelet op alle omstandigheden eigen aan de zaak, dat het duidelijk mag blijken uit het dossier dat de verzoekende partij zelf haar familiaal leven op geen enkele wijze vooropstelt, dat indien zij haar gezinsleven en de integriteit van haar medemens niet belangrijk genoeg acht, het bezwaarlijk van de Belgische staat verwacht kan worden dat haar gezinsleven als belangrijker wordt ingeschat dan haar inbreuken op de openbare orde en het gevaar dat er van haar uitgaat, dat het een verantwoordelijkheid is die in beide richtingen dient genomen te worden, dat er uit niets kan blijken dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en één van haar gezinsleden, dat het haar en haar familieleden vrij staat periodieke bezoeken in te plannen, dat haar in België verblijvende gezinsleden België immers vrijelijk in- en uit kunnen reizen, dat zij tussentijds contacten kunnen onderhouden met moderne communicatiemiddelen.

Bovendien is de verwerende partij ook nagegaan of de verzoekende partij nog gezins- en/of privébanden heeft met het land van herkomst en hieromtrent geoordeeld dat zij er met haar gezin in 2005 terugkeerde en pas in 2010 terug naar België kwam, dat de verzoekende partij toentertijd de taal van het herkomstland sprak, dat niets uitsluit dat de verzoekende partij op heden contacten onderhoudt met haar vader en dat zij anderzijds ook in contact is blijven staan met de in het land van herkomst verblijvende familieleden, waardoor zij op heden de taal nog machtig is of het redelijk is te stellen dat zij nog notie heeft, dat uit het asielrelaas van 2010 blijkt dat zij nog familie wonen heeft in het

herkomstland, dat behoudens het bewijs van het tegendeel het redelijk te stellen is dat dit nog steeds het geval is, dat niets uitsluit dat zij zich bij haar vader kan voegen in het herkomstland of elders en aldaar kan terugvallen op het sociaal netwerk van de vader, dat hoe dan ook een nieuwe start voor de verzoekende partij misschien een opportuniteit kan betekenen.

Gelet op het voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat nergens in de bestreden beslissing verwezen wordt naar haar duurzame gezinsleven en het feit dat zij geen enkele band heeft met haar land van oorsprong. Waar zij nog stelt dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de vorderingen die zij gemaakt heeft in België, laat zij na te verduidelijken omtrent welke vorderingen de verwerende partij nagelaten heeft te motiveren.

2.8. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat indien de verwerende partij op zorgvuldige wijze had gehandeld en haar gevraagd had om stukken ter staving van haar situatie bij te brengen, zij dan ontegensprekelijk zou hebben vastgesteld dat er geen reden is om haar het verblijfsrecht te weigeren, verduidelijkt zij geenszins welke informatie of stukken omtrent haar situatie zij had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt welk belang de verzoekende partij heeft bij een dergelijk betoog. In zoverre zij zou wensen te wijzen op de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, stelt de Raad vast dat de informatie uit het attest woonst en het attest gezinssamenstelling de verwerende partij gekend was en dat zij hiermee, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, terdege rekening heeft gehouden. Betreffende het in de inventaris bij het verzoekschrift omschreven stuk 6 "Brief stiefvader" kan de Raad enkel vaststellen dat het gevoegde stuk 6 geenszins een brief van de stiefvader van de verzoekende partij betreft en de verzoekende partij voorts niet verduidelijkt op welke wijze het door haar voorgelegde stuk 6 afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een uittreksel uit het strafregister voegt dat vermeldt "blanco strafregister". Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij voor de veroordeling op 9 februari 2021 een blanco strafregister had in rekening heeft genomen, alsook het feit dat de verzoekende partij op 9 februari 2021 veroordeeld werd tot een "een werkstraf van 200 uur". Aldus blijkt dat de verwerende partij kennis had van het blanco strafregister voor de veroordeling van 9 februari 2021 alsook kennis had van de werkstraf van de verzoekende partij. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze het voorleggen van een uittreksel uit het strafregister van 7 juli 2020 dat vermeldt "blanco strafregister" van invloed had kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing. De Raad verwijst hieromtrent ook op wat volgt.

2.9. Betreffende de openbare orde stelt de verzoekende partij vervolgens dat zij een blanco strafregister heeft zoals blijkt uit de stukkenbundel, dat de verwerende partij meent dat zij een gevaar is voor de openbare orde en allerlei feiten aanhaalt dewelke zij zou gepleegd hebben, dat zij toch nog steeds beschikt over een blanco strafregister, dat de verwerende partij wel erg kort door de bocht is gegaan met de stelling dat zij een gevaar is voor de openbare orde en dit zonder rekening te houden met verscheidene factoren die spelen in haar leven, zoals het feit dat zij een zeer traumatische jeugd heeft gekend, mede omwille van de vechtscheiding tussen haar moeder en biologische vader, de situatie van het verlaten van haar land van herkomst en de onzekerheid in België. Verder meent de verzoekende partij dat het absurd is te stellen dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid, daar zij zelfs nog een blanco strafregister heeft.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De Raad wijst er aldus vooreerst op dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet geen strafrechtelijke veroordelingen of het bestaan van een strafregister vereist. Wel is het zo dat een beslissing op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie en dat dit gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn. Niets belet de verwerende partij om een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die niet of nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet vermocht, bij de beoordeling of het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”* is, en aldus een gevaar voor de openbare orde vormt, het feit dat zij een heel arsenaal aan pv's opliep en het voorwerp uitmaakte van maatregelen opgelegd door de Jeugdrechtbank – die oordeelde op 14 juli 2016 dat de verzoekende partij stevig ontspoord was, haar moeder er niet in slaagde haar te begrenzen en er sprake was van een groot gevaar voor recidive waardoor werd besloten tot een plaatsing in een gesloten afdeling – in rekening te brengen. Door voor te houden dat zij een blanco strafregister heeft – waarbij nog dient opgemerkt te worden dat zij niet aantoonde dat een veroordeling door de Jeugdrechtbank wordt opgenomen in het strafregister – toont zij geenszins aan dat op foutieve of kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat zij een heel arsenaal aan pv's opliep en het voorwerp uitmaakte van maatregelen opgelegd door de Jeugdrechtbank, noch dat met de gedragingen die blijken uit de pv's en een beschikking en een vonnis van de Jeugdrechtbank geen rekening kon worden gehouden bij het beoordelen of het gedrag van de verzoekende partij *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”* is, en aldus of zij een gevaar voor de openbare orde vormt.

Bovendien kan zij bezwaarlijk voorhouden dat zij een blanco strafregister heeft. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op 9 februari 2021 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, met voorbedachtheid en voor verboden wapen(s). Dit wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat zij een blanco strafregister heeft zou blijken uit de stukkenbundel, wijst de Raad er op dat dit een uittreksel uit het strafregister ‘algemeen model’ betreft en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het niet vermelden van de straf naar aanleiding van voormelde veroordeling op het uittreksel betekent dat deze straf niet voorkomt in het strafregister zelf of dat de verzoekende partij niet of niet langer veroordeeld is voor de voornoemde feiten. Nog minder maakt de verzoekende partij aannemelijk door het enkel wijzen op het uittreksel van het strafregister, gelet op de veroordeling op 9 februari 2021 en de feiten die zij heeft begaan gedurende haar minderjarigheid, dat het absurd is te stellen dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij wel erg kort door de bocht is gegaan met de stelling dat zij een gevaar is voor de openbare orde en dit zonder rekening te houden met verscheidene factoren die spelen in haar leven, zoals het feit dat zij een zeer traumatische jeugd heeft gekend, mede omwille van de vechtscheiding tussen haar moeder en biologische vader, de situatie van het verlaten van haar land van herkomst en de onzekerheid in België, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze deze elementen een invloed kunnen hebben op de beoordeling of de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een gevaar vormt voor de openbare orde, derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Zij toont niet aan op welke wijze deze elementen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat het gedrag van de verzoekende partij *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving”*. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij nood had aan omkadering van jeugdhulpverlening en haar familie doch geoordeeld heeft *“Het resultaat na consultatie van het ANG is bijna hallucinant te noemen: dat iemand van zo’n jonge leeftijd er reeds in geslaagd is al zo vaak met politiediensten in aanraking te komen, voor feiten die ook ernstiger lijken te worden (cfr. bezit wapenbezit in 2020). Niet elk vermelding in het ANG lijkt weliswaar een staartje gekregen te hebben, toch is de resem van feiten wel een indicatie dat betrokkene reeds geruime tijd zich in verkeerde vriendengroepen ophoudt, en geeft hij er geen blijk van dat hij dat heden, ondanks de nodige omkadering van jeugdhulpverlening en zijn familie heeft weten en/of willen ombuigen. Betrokkene werd van 2016 tot 2018 - zijn meerderjarigheid, opgevolgd door jeugdhulpverlening. Sinds zijn meerderjarigheid kwam hij opnieuw in aanraking met politiediensten, onder meer voor wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - dracht/vervoer, bedreiging zonder bevel of voorwaarde en opzettelijke slagen en/of verwondingen. Betrokkene stond onder bevel tot aanhouding sinds 23.09.2020, en dit onder de modaliteit van elektronisch toezicht. Hij werd voor voormelde feiten veroordeeld op 09.02.2021 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een een werkstraf van 200 uur, een gunst die werd toegekend gelet op betrokkenes blanco strafregister. Betrokkene werd op 10.02.2021 vrijgesteld. Toch slaagde betrokkene er ook in 2021 (TU.62.L3/00127421: Bijz. wet: volksgezondheid) alweer in om reeds opnieuw in het ANG voor te komen, hetgeen toch wel frappant is. Uit niets in het dossier blijkt dat betrokkene een andere weg zou zijn ingeslaan. De feiten waar betrokkene voor veroordeeld werd in februari 2021 speelden zich af in de periode van 8 augustus 2020 tot 23 september 2020. De feiten zijn ernstig en getuigen van gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer en een gebrekkig normbesef. Betrokkene wordt reeds over een ruime periode gewezen op de ernst van de feiten waar hij zich telkenmale mee inlaat, werd lange tijd begeleid en kreeg tools aangereikt om iets aan zijn gedrag te veranderen. Desondanks lijkt betrokkene tot op heden geen haar veranderd te zijn.”*

2.10. Uit de motieven van de bestreden blijkt aldus dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM. Er werd een belangenafweging doorgevoerd tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische samenleving, waarbij werd besloten dat het persoonlijke en familiale belang van de verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden, noch dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Met haar betoog, zoals blijkt uit wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij aldus geenszins aannemelijk dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij maakt met haar betoog, gelet op de voorgaande vaststellingen, evenmin aannemelijk dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door de samenloop van omstandigheden te negeren en over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, minstens toont zij dit niet aan.

2.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.12. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER